

● IDEAAL

Ik laat mij door geen hindernis
weerhouden,
geen steilte kan mijn energie
weerstand,
ik wil mijzelf de vreugde niet
weerhouden
om eenmaal, eenmaal op den top te
staan.

Al kruipt het pad door onafzien'bre
wouden,
al moet ik langs onpeil'bre diepten
gaan,
al ware 't dat de nachtenevels
grauwden,
ik moet en zal naar 't einde van de
baan.

Ik wil niet rusten aan de stille zoomen
van 't dichte woud bij murmelende
bron,
of tenten bouwen onder zware boomen
en schaduw zoeken voor de felle zon.
Ginds ligt de waarheid van mijn zoete
droomen,
het doel waarom ik dezen tocht begon.

● ONTNUCHTERING

Ik strompel voort, ik kan haast niet
meer stijgen,
het pad gaat schuil in al te dicht
gewas,
en hoorbaar wordt het aâmloos
avondzwijgen
en 't sjiirpen van het krekeltje in
't gras.

En overmoe moet ik naar adem hijgen,
ik glij terug naar waar ik zoo juist was,
maar 'k wil niet in de stilte nederzigen,
'k begin opnieuw met lenig-vluggen pas.

Ik zie geen top meer, 'k ben het dal
vergeten,
rondom mij zweven neev'len, duister-
grauw,
ik heb het bij den aanvang niet
geweten,
dat deze tocht zoo moeilijk wezen zou.
Ik heb mijn kracht en durf te hoog
gemeten,
ik kan niet meer bereiken, wat ik wou.

● RUST

O, God, Uw hemel is te hoog verheven
dan dat een sterv'ling die bereiken zou,
ik heb vergeefs gepoogd omhoog te
streven
in eigen kracht naar 't onbereik'bre
blauw.

Ik heb geleerd mijzelf aan U te geven,
het „volg Mij,” toen ik U niet volgen
wou,
en zacht te zeggen: „Heer, hier is mijn
leven,
'k verlaat mij, Jezus op Uw eeuw'ge
trouw.”

H. W. A.

Actueele indrukken

UIT ZWITSERLAND

Wie Zwitserland kent, misschien door een jarenlange kennis-making, maar er geen bezoek meer gebracht heeft sinds den onlukkigen dag dat de oorlog uitbrak, zal ontdekken dat er veel veranderd is en dat bijna overal de sporen van

De Zwitsersche vlag wordt bewaakt.

dezen tijd te herkennen zijn. Natuurlijk betreft die verandering niet de natuurschoonheid. Gode zij dank, daaraan kan geen menschenhand raken, noch een oorlog iets veranderen. De bergen bleven dezelfde die zij altijd waren en weerkaatsen de heerlijkheid van Hem, die ze gemaakt heeft, vandaag evengoed als gisteren en eergisteren. Maar er zijn andere kenmerken, die de groote verandering verraden.

In de eerste plaats is daar de mobilisatie. Evenals bij ons, heeft Zwitserland zijn jeugd onder de wapenen geroepen, ja, ik krijg den indruk, dat zij meer lichten opriep dan wij in Nederland. Wanneer ik de troepen voorbij zie trekken, valt het mij op, hoeveel oudere mannen, van omstreeks veertig, vijf en veertig jaar, mee optrekken in de gelederen. Door deze intensieve mobiliseering van alle krachten, heeft het Zwitsersche maatschappelijke leven reeds ernstig geleden. Vele kleine zaken zijn failliet gegaan en andere voeren een hopeloozen strijd op leven en dood. Wanneer ik met de funiculaire van Territet naar Montreux daal, word ik pijnlijk getroffen door

den winkel van een schoenmaker, waar de luiken gesloten zijn, en buiten op de deur een kaartje is aangebracht met de veelzeggende woorden: „Mobilisé.” Dit is slechts een van de arme slachtoffers!

Maar waarin dit mooie land het zwaarst getroffen werd, is het hotelwezen door het wegblijven van de vreemdelingen sinds de oorlog uitbrak. Wie hier spreekt over een ware ramp, overdrijft niet. Voor Zwitserland is „leven” hetzelfde als reizigers uit den vreemde ontvangen. Er bestaat geen land in de wereld, zeker niet in Europa, dat zulk een parasieten-aard heeft als dit prachtige land. Het teert op de inkomsten die vreemdelingen binnenbrengen. Eveneens is het een droevig gezicht om te zien hoe, in een plaats als Montreux, winkels, die alle ingericht waren op vreemdelingen, eenvoudig verlaten liggen en aan niemand hun waar kunnen verkoopen. Deze winkels zijn veel te luxueus voor de bewoners van het stadje om er hun inkoop te doen. Zij gaan hun waar koopen in Lausanne, waar zij ze voor de helft van den prijs krijgen. En zoo maken deze winkels den indruk van lang verlaten huiskamers, waar de voorwerpen verbleeken en verschieten. Dat is misschien ook de reden waarom zij zulke hooge prijzen vragen, wanneer een enkelen keer nog eens een vreemdeling binnenkomt en iets probeert te koopen.

Maar, zooals ik zei, de hotels zijn van alle het zwaarst getroffen. Er staan hotels gesloten, die in geen vijf en twintig jaar in dit seizoen hun deuren dicht gehouden hadden; prachtige gebouwen, waarin alles wijst op luxe; maar nu zijn de luiken dicht en het leven is er uit verdwenen. Vooral Genève is in dit opzicht zwaar geslagen, sinds het internationaal verkeer er niet meer zoo levendig is, en de groote vergaderingen van den Volkenbond, die honderden afgevaardigden uit alle landen der wereld, met hun staf van beampten, er heen voerden, minder geregeld gehouden worden. In het hotel „des Bergues,” een van de allereerste hotels in Genève, waar ik het voorrecht had een middag te verblijven, was de groote zaal buiten dienst gesteld en heerschte niet meer de drukte die, naar men mij vertelde, er anders heerschte. Ik keek het gastenboek even na in